

När jag läste Svenska med grafisk form hade vi ofta i uppgift att tänka ut publiceringsplatser. Detta ledde till att jag lekte med formgivningen så att den här argumenterande texten ska se ut att vara publicerad i Metro. Det har den dock inte varit.

Kolumnen

Caroline
Hedin

STUDERANDE

Glorifierandet av kärnfamiljen - en skam för det demokratiska samhället

Men vi lever ju i ett samhälle där man får leva som man vill. Visst har vi det förspänt för oss, men vi är inte riktigt i mål. För än så länge är kärnfamiljen idealet och det märks till exempel i begrepp som bonusmamma, plastpappa, pappas nya fru, låtsasbror, extramormor och halvsyskon. Visst kan det vara bra att kunna definiera ett inte är hundra procentigt släktband. Men det signalerar även att du inte tillhör familjen riktigt. Riktigt från vad? Jo, från kärnfamiljen! Det är när normen vänds mot de som lever utanför den. Mot de som väljer att kalla sina familjemedlemmar för mamma, pappa, bror och syster och någon utifrån påpekar att han är väl inte din ”riktiga” bror, ni är väl halvsyskon? Eller kommentarer som att man inte kan ha två mammor! Då har normen gått för långt! Då är den endast exkluderande!

Allt färre lever i en kärnfamilj, trots det är den fortfarande normbildande. Det är kärnfamiljsidealet som ligger till grund för de flesta sagoböcker, skolundervisning och i lagar, som i sin tur leder till den allmänna uppfattningen. 55 % av alla barn upp till 17 år bor i en familj med gifta föräldrar.* Vad händer med de resterande 45 %? Om vi låter detta fortgå kommer allt fler känna sig utanför samhället. Allt fler kommer att undra över vad det är för fel på dem.

Det finns – som jag ser det – två vägar att gå; den ena bygger på att förkasta alla som inte lever enligt normen. Att tvinga oss att förtrycka våra känslor. Sedan finns det en vägen som förespråkar att låta människor leva som de vill så länge de inte skadar någon annan. Vad gör det dig om dina grannar är flator och har två barn tillsammans eller att det är en ensamstående pappa med dotter? Huvudsaken är väl att barnet i fråga har någon eller några att komma hem till, en eller fyra gör detsamma. Bara barnet kan få krypa upp i någons famn, få tröst, läxhjälp och kärlek. För det är det som föräldraskapet går ut på! Att finnas till för sitt barn, och det tror jag inte att människor som lever i kärnfamiljer är mer benägna att göra än andra.

Barn är ofta klokare än vuxna. Det är inget problem för barn, de vet inte hur det ska vara. Det är vi vuxna som ska lära dem hur vårt samhälle ser ut. Om vuxna står med rak rygg och säger att det här är mitt sätt att leva, kommer barn att förstå. Så länge inte vuxna diskuterar hur konstiga familjebildningar som finns i deras omgivning. Om vi lär barnen att visa respekt och tolerans till sina medmänniskor kommer de att göra det oavsett; singelliv, samboliv, äktenskap eller registrerat partnerskap. Men vilken bild kommer barnen få på sexualitet om vi släpper lös alla möjliga familjebildningar? Föräldrars sexliv är tabu för ett barn, oavsett hur det ser ut, är det inget barnen vill veta av. Och i dagens läge är det inte föräldrarnas ansvar längre att ta upp ”blommor och bin” med sitt barn utan det sköts av tidningar som Kamratposten, tv-program likt Fråga Olle och skolundervisningen. Det är därifrån barn får en mångsidig bild på hur man kan leva. Även om föräldrarna kan vara ett bra komplement. Det viktigaste är inte att leva som vi tror är rätt, utan att leva som det känns rätt i magen. Hjärtat har inte ett begränsat antal platser ... ju fler som älskar ett barn, desto fler kommer barnet att älska. Och det är en bättre uppväxtmiljö att bli älskad av två, som inte längre lever ihop än att alltid höra dem bråka och låta det ta energin från umgänget. Det är bättre att ha en ensamstående mamma som bryr sig än en hel släkt utan någon att hugga tag i. Se till barnens bästa, kasta fördomarna och var uppmärksam mot normer, de begränsar oss!

*Statistiska Central Byrån, Sammanboendeform för familjer med hemmaboende barn 0-17 år, 1999